

Arrest

**nr. 66 852 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 april 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2011 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 augustus 2008 een aanvraag in om in het bezit gesteld te worden van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. Op 26 februari 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid richtte zich op 8 mei 2009 tot de administratieve diensten van de gemeente Wilrijk met de vraag verzoeker uit te nodigen om toelichting te verschaffen omtrent zijn professionele activiteiten in België en om hieromtrent stavingsstukken over te maken. Tevens werd gevraagd verzoeker uit te nodigen een bewijs aan te brengen

waaruit bleek dat hij geen OCMW-steun genoot. Verzoeker werd op 13 mei 2009 op de hoogte gesteld van dit verzoek, alsmede van de mogelijkheid dat zijn verblijfsrecht kon beëindigd worden.

1.4. Verzoeker maakte aan de administratieve diensten van de gemeente Wilrijk een bewijsstuk over waaruit bleek dat hij niet ten laste was van het OCMW en een attest van het ABVV waarin werd vermeld dat hij op 23 maart 2009 een aanvraag tot het verkrijgen van werklozensteun indiende. Deze documenten werden op 25 mei 2009 doorgestuurd naar de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht de administratieve diensten van de gemeente Wilrijk bij schrijven van 10 juni 2009 om verzoeker uit te nodigen het bewijs te leveren dat hij een werkloosheidsvergoeding ontving.

1.6. Verzoeker bracht een op 25 juni 2009 gedateerd stuk aan waaruit bleek dat zijn aanvraag tot toekenning van een werkloosheidsvergoeding nog in behandeling was.

1.7. Op 3 september 2009 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de administratieve diensten van de gemeente Wilrijk nogmaals om verzoeker te vragen het bewijs voor te leggen dat hij een werkloosheidsvergoeding ontving.

1.8. Op 6 december 2010 vroeg de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid opnieuw om bij verzoeker stukken op te vragen omtrent zijn activiteiten in België. Dit schrijven werd verzoeker op 16 december 2010 ter kennis gebracht.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 11 april 2011 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 2 mei 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [B. M., A.]

[...]

van Spanje nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet meer aan de in artikel 40§4 van de wet van 15/12/1980 gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als werknemer/werkzoekende.

Betrokkene diende op 08/08/2008 een aanvraag van verklaring van inschrijving in (bijl. 19) als werknemer/werkzoekende. Betrokkene werd op 26/02/2009 in het bezit gesteld van een E-kaart als werkzoekende. De betrokkene werd op 08/05/2009 overeenkomstig artikel 42 bis § 1 van de wet van 15/12/1980 vriendelijk verzocht om nieuwe informatie te verstrekken aangaande zijn huidige situatie. De min[i]ster of zijn gemachtigde kan immers controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Hierop had betrokkene aangetoond dat een aanvraag tot werkloosheidsuitkering in behandeling was bij de RVA. Bewijs van de uitkering werd echter nooit voorgelegd, ook niet na schriftelijk verzoek op 10/06/2009. Er werd dus een tweede uitnodigingsbrief verstuurd naar de gemeente op 03/09/2009. Hierop werd niet gereageerd zodat op 06/12/2010 een derde uitno[di]gingsbrief werd verstuurd om betrokkene bewijs van zijn activiteiten te laten voorleggen. Deze laatste kon aan betrokkene betekend worden op 16/12/2010. Betrokkene heeft echter tot op heden nog steeds niet aangetoond of hij nieuwe economische activiteiten heeft of bij gebrek daaraan welke bestaansmiddelen hij ter beschikking heeft.

Bij gebrek aan medewerking van betrokkene, werd de database van de RSZ geraadpleegd (Dimona) om te achterhalen in hoeverre betrokkene als werknemer aan de slag zou zijn. Uit raadpleging blijkt dat betrokkene tot 20.03.2009 heeft gewerkt. Sindsdien werd er geen tewerkstelling meer geregistreerd. Overeenkomstig de bepalingen van art. 42bis, §2, 3° - wet 15.12.1980 dient een persoon nog zes maanden als werknemer beschouwd te worden voor zover hij onvrijwillig werkloos is geworden na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan een jaar. Betrokkenes tewerkstelling is

beëindigd op 20.03.2009, derhalve is intussen de termijn van zes maanden ruimschoots overschreden en kan betrokkene geen toepassing meer genieten van dit artikel.

Overeenkomstig art. 42bis, §1 moet daarom worden vastgesteld dat betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig de bepalingen in art. 40, §4 om als werknemer het verblijfsrecht te kunnen behouden.

In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen om als werkzoekende, zelfstandige, beschikker van bestaansmiddelen of student toch het verblijfsrecht te behouden overeenkomstig bovenvernoemde rechtsgrond, kan bij gebrek aan medewerking van betrokkene niet worden vastgesteld.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht, in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht tot doel heeft dat de bestuurde zijn standpunt op nuttige wijze kan doen kennen en bovendien dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel respecteert door pas een beslissing te nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens. (I. Opdebeek, op.cit. p. 235 e.v.).

Dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure; dat het daarom noodzakelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie; dat het verhoor daarom met respect voor het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht moet afgenomen worden.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht enkel van toepassing is bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht. Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht van toepassing is bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte; dat de bestreden beslissing gevolgen resorteert die een weerslag heeft op de rechtstoestand van verzoeker; dat de bestreden beslissing een individuele draagwijdte heeft.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht geldt bij het nemen van individuele bestuurs-handelingen t.a.v. burgers, ambtenaren, mandatarissen en andere besturen; dat verzoeker burger is.

Dat in onderhavig geval duidelijk blijkt dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken niet vervuld werd.

Dat het niet volstaat een brief te sturen waarbij men vraagt een aantal documenten te verzenden. Indien gedaagde van plan is een beslissing intrekking verblijf te nemen dan dient zij verzoeker hiervan op de hoogte te stellen zodat deze de gepaste tegenargumenten kan aanvoeren ter voorkoming van de bestreden beslissing.

Dat in deze louter een verzoek om inlichtingen is verstuurd.

Dat zelfs in tegenstelling tot de bestreden beslissing stelt verzoeker nooit is gevraagd of hij thans een ander statuut heeft zoals student, werkzoekende etc. Dat men ervan uitgaat dat verzoeker niet meewerkt terwijl zulks uit niets blijkt. Integendeel gedaagde heeft zelf niets gedaan om na te kijken of verzoeker thans voldoet aan deze statuten. Had zij verzoeker correct geïnformeerd dan had verzoeker wel gereageerd op de vraag om gehoord te worden.”

2.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Verzoekers beschouwingen zijn manifest in strijd met de stukken van het administratief dossier. Immers dient te worden vastgesteld dat de uitnodigingen niet gewoon verstuurd zijn naar verzoeker, doch deze hem door tussenkomst van de gemeente ook werden betekend!

Verwerende partij verwijst naar:

- het schrijven dd 08.05.2009 waarbij verzoeker werd uitgenodigd bewijzen van zijn activiteiten voor te leggen, alsmede een attest van het ocmw dat hij geen leefloon geniet.
Dit schrijven werd hem op 13.05.2009 betekend (stuk 1).
Verzoeker heeft vervolgens op 25.05.2009 stukken voorgelegd (attest ocmw en stuk ivm. aanvraag werkloosheidsuitkering)
- het schrijven dd. 10.06.2009 aan de gemeente om verzoeker te vragen het bewijs van een werkloosheidsuitkering voor te leggen;
verzoeker liet dit na, hij bracht op 26.06.2009 enkel een verklaring van de RVA binnen dat er nog geen beslissing is genomen nopens de aanvraag;
- de volgende uitnodigingsbrief van 03.09.2009 houdende tweede herinnering:
hierop werd door verzoeker niet gereageerd;
- de derde herinneringsbrief dd 06.12.2010 die aan verzoeker betekend werd op 16.12.2010 (stuk 2), doch verzoeker liet andermaal na de gevraagde stukken voor te leggen.

Verzoekers beschouwingen zijn dan ook niet ernstig.

Ten overvloede merkt verwerende partij nog op dat de hoorplicht in casu niet van toepassing is. Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoeker.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992. Arr. R.v.St. 1992. z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen. beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247.*)

De verwerende partij merkt verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een beslissing slechts genomen kan worden na behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens.

Er dient te worden vastgesteld dat aan verzoeker wel degelijk de mogelijkheid werd gegeven zijn standpunt naar voor te brengen, en dit ter gelegenheid van de vele uitnodigingen om stukken voor te leggen. Hierbij kon hij alle feitelijke informatie verschaffen die hij wenste te geven, en deze met stukken staven.

Er moet worden besloten dat de gemachtigde geheel terecht heeft geoordeeld dat verzoeker niet meewerkt. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De beschouwingen van de verzoekende partij niet meer zijn dan ongestaafde, vage en niet ernstige beweringen, en kunnen niet worden aangenomen. Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel.

De gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de beginselen 'van behoorlijk bestuur waarvan verzoeker de schending aanvoert.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

2.1.3. De Raad merkt op dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575; RvS 7 september 2005, nr. 148.602).

Het horen kan enkel vereist zijn om tegemoet te komen aan de verplichtingen die voortvloeien uit het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert evenwel niet dat verzoeker noodzakelijkerwijs mondeling zijn bemerkings diende te kunnen formuleren, doch slechts dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder, nadat hij had vastgesteld dat er aanwijzingen waren dat verzoeker de in artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden niet meer vervulde, verzoeker in de mogelijkheid stelde om aan te tonen dat hij wel degelijk nog voldeed aan de in voormelde wetsbepaling gestelde vereisten en hem er tevens op wees dat indien hij in gebreke zou blijven de nodige bewijsstukken aan te brengen hij het risico liep om zijn recht op verblijf te verliezen.

Verzoeker heeft evenwel nagelaten stukken aan te brengen waaruit zou kunnen afgeleid worden dat hij in het Rijk actief was als werknemer of werkzoekende of dat hij nog werk zocht en een reële kans maakte om te worden aangesteld.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de feitelijke vaststellingen, met name dat hij niet meer voldoet aan de voorwaarden die zijn bepaald in artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, niet betwist.

Waar verzoeker, die vierenvijftig jaar oud is, betoogt dat hem niet gevraagd werd of hij geen ander statuut heeft moet worden geduid dat hij bij zijn aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving zelf aangaf werknemer of werkzoekende te zijn en dat hij, toen hem gevraagd werd om zijn activiteiten in België toe te lichten, niet enkel naliet aan te tonen dat hij werkte of werk zocht, maar ook niet aantoonde dat hij student was in de zin van artikel 40, § 4, 3° van de Vreemdelingenwet of dat hij geen activiteiten meer wenste uit te oefenen omdat hij beschikte om over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel in het Rijk en hij over een ziektekostenverzekering beschikte.

Verzoeker kan niet voorhouden dat hij niet de kans kreeg elke inlichting die hij nuttig achtte aan verweerder mee te delen, nu verweerder verscheidene maanden wachtte met het nemen van de bestreden beslissing net omdat hij verzoeker de kans wou bieden te reageren op de vraag om inlichtingen, die gesteld werd nadat was gebleken dat verzoeker in België geen activiteiten meer leek te ontwikkelen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, zou geschonden zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zijn betoog luidt als volgt:

[...]

In hoofdorde stelt verzoeker dat geen beëindiging van het verblijf kan geschieden zonder dat gedaagde aantoonde dat er sprake is van een "onredelijke belasting" voor het sociale bijstand stelsel.

Dat gedaagde niet een vermeldt in de bestreden beslissing dat er sprake is van een onredelijke belasting voor het sociale bijstand stelsel waaruit afgeleid dient te worden dat er geen is.

Dat thans zulks nog poneren een motivering a posteriori zou zijn en dus niet geldig.

Dat de bestreden beslissing faalt in haar motivering doordat ze niet stelt dat er sprake is van een onredelijke belasting en ook art. [4]2bis § 1 schendt.”

2.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Verzoekers beschouwingen falen in rechte.

Verzoeker heeft de bepaling van art. 42bis van de Vreemdelingenwet kennelijk niet goed gelezen.

Voormeld art. 42bis stipuleert immers het volgende:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§2 (...).”

Aldus worden in art. 42bis §1 van de wet verscheidene hypothesen bedoeld, met name:

- zowel deze waarin de vreemdeling niet meer voldoet aan de in art. 40 §4 van de wet bedoelde gevallen (zoals in casu),*
 - als indien niet meer voldaan wordt aan de in art. 40bis §4 tweede lid bedoelde gevallen (hetgeen betrekking heeft op de vreemdeling die zich vestigt als burger van de Unie die voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering beschikt, en dan ook het bewijs moet leveren te voldoen aan deze voorwaarden voor zijn familieleden);*
 - ofwel indien de vreemdeling bedoeld in art. 40bis §4. 1° lid, 2° en 3° van de wet (de EU-burger / beschikker over voldoende bestaansmiddelen en ziektekostenverzekering, of student met ziektekostenverzekering en voldoende bestaansmiddelen) een onredelijke belasting vormt voor het rijk.*
- Uiteraard dienen niet alle hypothesen samen vervuld te zijn, zulks is trouwens ook onmogelijk.*

In casu heeft de gemachtigde duidelijk en terecht vastgesteld dat verzoeker niet meer voldoet aan de in art. 40 §4 van de wet gestelde voorwaarden:

[...]

waarbij tevens wordt gemotiveerd om welke reden verzoeker ook niet voldoet aan de uitzonderingsbepaling voorzien in art. 42bis §2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Nu de gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoeker niet meer voldoet aan de in art. 40 §4 van de wet gestelde voorwaarden, diende hij dan ook geenszins nog na te gaan en/of te motiveren of verzoeker al dan niet een onredelijke belasting vormde voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verzoekers beschouwingen falen volkomen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoekers verblijfsrecht dient te worden beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de bepalingen waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij nog op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroeps-

mogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

2.2.3.1. Zoals verweerder terecht aangeeft voorziet artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet niet dat er enkel een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie die als werknemer of werkzoekende tot een verblijf van meer dan drie maanden werd toegelaten indien deze een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Voormelde bepaling stelt duidelijk dat het verblijfsrecht van deze burger van de Unie kan beëindigd worden indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden. Zoals bij de bespreking van het eerste middel reeds werd vastgesteld blijkt niet dat verzoeker voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden.

Een schending van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

2.2.3.2. In zoverre verzoeker nog aangeeft dat hij ook artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden acht, moet worden benadrukt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht die uit dit artikel voortvloeit tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht kan dan ook niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen middel dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK